

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. Sąd ograniczył zakres uzasadnienia wyroku do okoliczności dotyczących oskarżonego A. J., który jako jedyny złożył wniosek o sporządzenie uzasadnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony G. H. (1) namówił oskarżonego A. J. do współpracy, oferując mu „łatwy zarobek” . I tak oskarżeni dwukrotnie w okresie od 29 listopada do 7 grudnia 2011 r. udali się na teren posesji przy ul. (...) w B., gdzie stały zaparkowane pojazdy, należące do A. W. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...), A. W. (2). Oskarżony A. J. pilnował, czy nikt nie nadchodzi, zaś G. H. (1) przy pomocy wiertarko-wkrętarki wywiercał otwory w zamkniętych zbiornikach paliwa zaparkowanych tam samochodów, wcześniej jednak oskarżeni zamalowali sprayem zamontowane na posesji czujniki ruchu. We wskazanym okresie, w ten sam sposób, dwukrotnie dostali się do wnętrza zbiornika paliwa samochodu ciężarowego m-ki S. o nr rej. (...), skąd zabrali łącznie co najmniej 150 litrów oleju napędowego wartości 795 zł. Podczas drugiej wizyty na terenie posesji dodatkowo zabrali paliwo po wywierceniu otworów z zamkniętych zbiorników paliwa dwóch innych pojazdów - samochodu m-ki M. o nr rej. (...) – w tym wypadku co najmniej 20 litrów oleju napędowego o łącznej wartości 106 zł i samochodu m-ki M. o nr rej. (...) - tutaj co najmniej 50 litrów oleju napędowego o łącznej wartości 265 zł. Paliwo oskarżeni spuszczały do przyniesionych ze sobą i wcześniej przygotowanych kanistrów.

Dowód:

-częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. J., k.727/2 -728

-wyjaśnienia oskarżonego G. H. (2), k. 726/2(częściowo), k.29 (częściowo),kl.35 (częściowo), k. 430, k.536

-zeznania świadka A. W. (1), k. 286

-protokół oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną, k. 288-291

W tym samym celu Oskarżony G. H. (1) często pojawiał się również przy ul. (...) w B., gdzie parkują samochody należące do K. R., P. R. i W. S. wspólników (...) spółki jawnej – K. i P. R. z siedzibą w S.. W nocy z 28 na 29 czerwca 2012 roku udał się tam razem z oskarżonym A. J., który jak poprzednio „stał na czatach”. Oskarżeni podjechali samochodem H. na ulicę (...), a stamtąd już pieszo z plastikowymi bańkami przeszli na ul. (...). Oskarżeni zabrali wówczas paliwo w postaci oleju napędowego w ilości co najmniej 200 litrów , wartości 960 zł łącznie z trzech samochodów ciężarowych: samochodu m-ki I. (...) o nr rej. (...) i dwóch samochodów marki M. o nr rej. (...). W przypadku samochodu I. oskarżeni musieli najpierw wywiercić otwór w zamkniętym zbiorniku paliwa, zbiorniki paliwa w pozostałych dwóch pojazdach były otwarte. Łączne straty na szkodę spółki jawnej wyniosły 3.060 zł.

Dowód:

-wyjaśnienia oskarżonego A. J., k.727/2 -728 (częściowo), k. 345, k.541

-wyjaśnienia oskarżonego G. H. (2) – częściowo - k.727 i k. 35/36 oraz k.371/2, k. 430, k.536

-zeznania świadka S. S., k. 266

-protokół oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną, , k. 268-271

-wydruk z KRS spółki (...), k. 507-510

Po raz kolejny oskarżeni pojawili się wspólnie na terenie (...) w nocy z 8 na 9 września 2012 r. Towarzyszył im wówczas nieletni kolega A. J., który miał informować oskarżonych o nadjeżdżających pojazdach. Oskarżeni po odkręceniu niezamkniętych korków wlewu paliwa do zbiorników trzech samochodów m-ki M. o nr rej. (...), włąli do przygotowanych pojemników olej napędowy w ilości co najmniej 90 litrów o łącznej wartości 520 zł. Oskarżeni przestraszyli się jednak nadjeżdżającego wozu policyjnego i uciekli z posesji, pozostawiając na miejscu pojemniki z paliwem.

Dowód:

-wyjaśnienia oskarżonego A. J., k.727/2-728, k. 345, k.541

- wyjaśnienia oskarżonego G. H. (2) – częściowo: k.727, k. 29/2 i k. 35/2 oraz k. 430, k.536

-zeznania świadka T. O., k. 767, k.81

-zeznania świadka P. A. , k.186

Oskarżony G. H. (1) sam organizował dalszą sprzedaż paliwa, umawiał osoby, które następnie paliwo od niego kupowały. Często ogłaszał się na CB radio, informując że ma nadwyżki paliwa. Paliwo sprzedawał po 3; 4 złote za jeden litr. Pieniądze ze sprzedaży dzielił z kolegami, którzy uczestniczyli w kradzieżach. Tak też podzielił się z oskarżonym A. J.. Uzyskane w ten sposób pieniądze oskarżeni zarówno G. H. (1), jak i A. J., spożytkowali na własne potrzeby.

Dowód:

-wyjaśnienia oskarżonego G. H. (2), k. 726-727, k.35, k.38

-wyjaśnienia oskarżonego A. J., k. 345

Oskarżony A. J. od początku trwania postępowania przyznawał się do współdziałania z oskarżonym H. w zakresie czynów popełnionych na szkodę (...) spółki jawnej – K. i P. R. z siedzibą w S.. W toku postępowania przygotowawczego przyznawał się w całości do popełnienia wskazanych czynów, ale w postępowaniu sądowym wskazał, iż ze (...) zabrali z H. tylko 100 litrów paliwa. Twierdził także, iż jedynie odkręcali korki wlewu paliwa, nie wywiercali. Na rozprawie oskarżony przyznał się również do popełnienia pierwszego stawianego mu czynu tj. kradzieży z włamaniem na ul.(...) w B.. Wyjaśnił jednak, iż o ile z pierwszego wskazanego w zarzucie pojazdu rzeczywiście zabrali z oskarżonym H. 150 litrów paliwa, to z drugiego tylko nieskutecznie próbowali ściągnąć, zaś trzeciego w ogóle nie ruszali.

(wyjaśnienia oskarżonego - k. 727/2, k.345, k.541)

Oskarżony A. J. ma wykształcenie gimnazjalne, jest uczniem (...)w B. przy ul. (...), pozostaje na utrzymaniu rodziców, otrzymuje alimenty w kwocie 300 zł miesięcznie oraz 98 zł świadczenia rodzinnego, nie był dotychczas karany, ani leczony psychiatrycznie, zatrzymany do sprawy w dniach od 13 do 14 września 2012 r.

-oświadczenie oskarżonego w trybie art. 213 k.p.k,

-notatka o podejrzanym, k.435

-karta karna, k.815

-protokół zatrzymania, k. 338

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego A. J., w zakresie wszystkich zarzucanych mu czynów, w ocenie Sądu, nie budzą żadnych wątpliwości

Przedstawiony powyżej stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o wyjaśnienia samego oskarżonego przyznającego się do winy, wyjaśnienia współoskarżonego w czynach G. H. (1), które następnie w zakresie ilości skradzionego mienia uzupełniły zeznania świadków – A. W. (1) - bezpośrednio pokrzywdzonego działaniem oskarżonych oraz pracowników pokrzywdzonej spółki (...) tj. T. O., P. A. i S. S.. Potwierdzeniem powyższego była dokumentacja w postaci protokołów oględzin z miejsca zdarzenia, wsparta dokumentacją fotograficzną.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony A. J. przyznawał się w pełni do popełnienia obu czynów na szkodę (...) spółki jawnej – K. i P. R. z siedzibą w S.. Wyjaśnienia oskarżonego potwierdzającego swój współudział w popełnieniu wskazanych przestępstw w pełni potwierdził oskarżony G. H. (1), który również przyznał się do współsprawstwa w tym zakresie. Obaj oskarżeni twierdzili jednak, że dokonali zaboru znacznie mniejszej ilości paliwa. W tym jednak zakresie, Sąd odmówił wiarygodności ich wyjaśnieniom. Co ważne, oskarżony A. J. dopiero na etapie postępowania sądowego podniósł, iż w czerwcu 2012 r. z ulicy (...) zabrali z oskarżonym G. H. (1) jedynie 100 litrów paliwa. Wcześniej kilkakrotnie przyznawał się do popełnienia całości stawianego mu czynu, a więc również do zaboru ilości mienia wskazanej w zarzutach. Dodatkowo również, oskarżony cały czas podkreślał, że jedynie stał na czatach, a jednocześnie ustalone zostało, iż dalszą sprzedażą paliwa oskarżony H. zajmował się już samodzielnie. Zdaniem Sądu, oskarżony próbował dopasować swoje wyjaśnienia do wyjaśnień oskarżonego G. H. (1), a jednocześnie obaj oskarżeni, próbowali ograniczyć zakres swojej odpowiedzialności, w tym odpowiedzialności stricte cywilnej, związanej z obowiązkiem naprawienia wyrządzonej swoim działaniem szkody. Tyczy się to zarówno czynów na szkodę spółki (...), jak też A. W. (1), prowadzącego Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...). W tym również przypadku obaj oskarżeni twierdzili, że nie zabrali takiej ilości paliwa, jaką się im zarzuca. A. J. wyjaśnił podobnie jak G. H. (1), iż z pierwszego wskazanego w zarzucie pojazdu rzeczywiście zabrali 150 litrów paliwa, z drugiego nieskutecznie spróbowali ściągnąć cokolwiek, a trzeciego w ogóle nie ruszali. Wiarygodne w tej mierze są, w ocenie Sądu, zeznania pracowników pokrzywdzonej spółki oraz pokrzywdzonego A. W. (1), a więc osób, które albo reprezentowały bezpośrednio pokrzywdzonego, albo też zostały osobiście pokrzywdzone, w każdym razie osób, które złożyły zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, a czyniły to niezwłocznie po jego dokonaniu i wobec tego na bieżąco podawały ilość skradzionego mienia. W ocenie Sądu, osoby te nie miały powodów, aby zawyżać ilość skradzionego paliwa, narażając się w ten sposób na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań, a w przypadku pracowników pokrzywdzonej spółki, dodatkowo na odpowiedzialność w ramach stosunku pracy. Tym bardziej, że na posesji przy(...) jest zainstalowany monitoring i pracownicy w ten sposób poddawani byli dodatkowej kontroli. Podnoszone przez świadków okoliczności zostały także zweryfikowane podczas oględzin miejsca zdarzenia, czego dowodzą dołączone do sprawy protokoły. W takiej sytuacji w szczególności ewentualne „kłamstwo” świadków odnośnie rozwiercenia zbiorników paliwa w samochodach marki M. wymienionych w zarzucie nr 40 byłoby natychmiast wychwycone. Logiczne są również tłumaczenia świadków odnośnie sposobu, w jaki dokonywali pomiaru ilości skradzionego paliwa. (...) spółki jawnej zgodnie też wskazywali, że mieli obowiązek tankowania paliwa do pełna po każdej trasie i tylko takie pojazdy stały na bazie. W świetle powyższych okoliczności i braku pełnej spójności w tym zakresie w wyjaśnieniach obu oskarżonych, Sąd uznał, iż najbardziej miarodajne są ilości paliwa podane przez pokrzywdzonych.

Odnośnie czynu popełnionego na szkodę A. W. (1) oskarżony A. J. dopiero na rozprawie przyznał się do jego popełnienia. Sąd nie widział jednak powodów, dla których oskarżony poprzez ostateczne przyznanie się do winy, miałby kreować fałszywy obraz w zakresie własnego sprawstwa. Dodatkowo fakt współudziału oskarżonego również i w tym czynie potwierdzał już w postępowaniu przygotowawczym G. H. (1). Wprawdzie początkowo wskazywał, że czynu tego dokonał wspólnie z oskarżonym T. Ł., ale pomyłka ta została dostatecznie wyjaśniona przez obu tych oskarżonych, również w czasie ich konfrontacji, a ostatecznie poprzez przyznanie się do winy oskarżonego A. J..

Zdaniem Sądu, oskarżony A. J. dokonując zaboru paliwa w postaci oleju napędowego z samochodów ciężarowych marki S. i M. zaparkowanych przy ul. (...) w B., należących do pokrzywdzonego A. W. (1), po uprzednim rozwierceniu w każdym z tych pojazdów otworów w zamkniętych zbiornikach paliwa, wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa opisanego w art. 279 § 1 k.k. Oskarżony co prawda głównie „stał na czatach” i pilnował, czy nikt nie nadchodzi, to jednak wynikało to tylko z przyjętego podziału ról, a A. J. swoją świadomością i zamiarem

obejmował wszystkie czynności wykonawcze, których fizycznie dokonywał G. H. (1). Co ważne, otrzymane od H. pieniądze, A. J. spożytkował na własne potrzeby. Zdaniem Sądu, znaczenia nie ma tu ilość pieniędzy, które oskarżony faktycznie otrzymał. Podobnie jak pełniona przez oskarżonego rola, okoliczność ta może mieć swoje odzwierciedlenie dopiero przy wymiarze kary. Sąd uznał, iż wywiercenie otworów w zamkniętych zbiornikach paliwa stanowi w istocie przełamanie zabezpieczeń, które pozwala zakwalifikować działanie oskarżonych, jako kradzież z włamaniem. Nie powinno być wątpliwości, iż oskarżeni, aby dostać się do wnętrza zbiornika z paliwem musieli najpierw przy użyciu przyniesionych z sobą specjalnie narzędzi pokonać zamknięcie, które z pewnością miało chronić przedmiot czynności wykonawczej przed kradzieżą. Nie było bowiem możliwe dostanie się do zbiornika poprzez zwykłe odkręcenie korka, co miało miejsce w przypadku pozostałych stawianych oskarżonemu czynów. Zastosowane zabezpieczenie było zatem na tyle efektywne, że stanowiło zewnętrzny wyraz woli właściciela rzeczy jej zabezpieczenia przed kradzieżą. Ponieważ oskarżony A. J. wraz z oskarżonym G. H. (1) przy ul. (...) w B. byli aż dwukrotnie- pierwszy raz 29 listopada 2011 r., kiedy do zabrali paliwo z samochodu marki S., a następnie w nocy z 6 na 7 grudnia, kiedy oprócz paliwa z samochodu S., zabrali również paliwo z dwóch m., a wszystko to nie tylko w bardzo krótkim odstępie czasu, ale i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, ich zachowanie należało zakwalifikować, jako jeden czyn zabroniony z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W przypadku czynu z punktu 41 aktu oskarżenia, Sąd zakwalifikował działanie oskarżonego A. J., konsekwentnie tak, jak oskarżonego G. H. (1) (pkt 6 aktu oskarżenia), jako czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., albowiem zachowanie oskarżonych wyczerpało znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej. Sąd rozróżnił zachowanie oskarżonych polegające na zaborze paliwa, które poprzedzało wywiercenie otworów w zamkniętym zbiorniku paliwa samochodu marki I. (...) o nr rej. (...) (art. 279 k.k.) od zaboru paliwa z dwóch samochodów marki M. o nr rej. (...), których zbiorniki były otwarte i nie wymagały pokonywania żadnych zabezpieczeń, a więc od sytuacji, gdy działanie oskarżonych wyczerpało jedynie znamiona przestępstwa kradzieży. Wyłącznie z kradzieżą mamy również do czynienia w zarzucie stawianym oskarżonemu w punkcie 42 aktu oskarżenia. Tutaj również oskarżeni nie musieli rozwiercać zbiorników, aby dostać się do znajdującego się wewnątrz paliwa. Pracownicy pokrzywdzonej spółki zeznali nawet, iż celowo nie zabezpieczali już zbiorników, aby ewentualni sprawcy kradzieży paliwa, nie niszczyli ich jednocześnie. Ponieważ oskarżeni przestraszeni nadjeżdżającym wozem policyjnym uciekli z miejsca zdarzenia, pozostawiając ściągnięte do kanistrów paliwo, ich zachowanie można jedynie zakwalifikować jako usiłowanie kradzieży – tj. czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

Wymierzając oskarżonemu A. J. karę, Sąd miał na względzie dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary, określone w przepisie art. 53 k.k. Baczył więc by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, z drugiej zaś strony by spełniła swoje cele wychowawcze, a jednocześnie cele w zakresie prewencji generalnej. Sąd wziął pod uwagę działanie oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w zamiarze bezpośrednim, w celu osiągnięcia szybkiej korzyści majątkowej, przy czym jednocześnie uwzględnił rolę, jaką oskarżony przy popełnianiu poszczególnych czynów faktycznie pełnił, wysokość wyrządzonej jego działaniem szkody i fakt przyznania się do winy. W ten sposób Sąd doszedł do przekonania, iż za czyn opisany w punkcie 40 aktu oskarżenia na podstawie art. 279 § 1 k.k. należy oskarżonemu wymierzyć karę 1 roku pozbawienia wolności. Podobnie Sąd orzekł na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. za czyn z punktu 41 aktu oskarżenia. Za usiłowanie kradzieży tj. czyn z punktu 42, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Mając na uwadze ścisły związek podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy przestępstwami, ich jednorodność, ten sam charakter i sposób działania sprawcy, Sąd uznał, iż najważniejsze będzie zastosowanie wobec oskarżonego zasady pełnej absorpcji wymierzonych kar pozbawienia wolności i dlatego na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 k.k. § 1 k.k. połączył je i orzekł wobec oskarżonego karą łączną 1 roku pozbawienia wolności. Jednocześnie na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie tej kary zawiesił na okres próby lat 3. Sąd uznał, iż dotychczasowa niekaralność oskarżonego, jego postawa w toku postępowania i młody wiek, uzasadniają postawienie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Sąd doszedł do przekonania, że tylko w warunkach wolnościowych możliwa jest skuteczna resocjalizacja oskarżonego, a sam fakt ukarania za popełnione przestępstwa i wyznaczony okres próby stanowią wystarczającą dolegliwość.

Dodatkowo dochodzi również dozór kuratora sądowego, który wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego jest obligatoryjny (art. 73 § 2 k.k.).

Wobec złożenia wniosku w trybie art. 46 § 1 kk uwzględniając współudział oskarżonego A. J. i oskarżonego G. H. (1) w popełnieniu wszystkich omówionych w stanie faktycznym czynów, Sąd orzekł wobec A. J. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. W. (1) kwoty 580 zł, a na rzecz K. R., P. R. i W. S. wspólników (...) spółki jawnej – K. i P. R. z siedzibą w S. kwoty 1530 zł tj. w części odpowiadającej jego udziałowi.

Pozostałe orzeczenia uzasadniają powołane przepisy.

odnotować

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego

kal. 14 dni od doręczenia